

lest mingisugu riidu või kohtujooksmist enam ei võinud tulla.

Pärast isa matmist olid kaa wennad isekeskis oma pärisosa jagamise juures nii heästi ja rahuliste leppinud, et naabrilinna kohtufirjutaja härra, kes paergu ühe wana kuitwand hobose seljas külasse sõidis, see-
ford wististe enesele mingisugu kasu ei võinud loota.

Majad ja ajad, wäljad ja weiksed ja kõik muu warandus olid juba wana isa testamendi järelle täieste ja õige wennalikul wiisil ärajaotud. Aga nii heästi pojad küll katsusid oma õndsa isa tahtmist õieste ja nurisemata täita ja kõik asjad ühekeskis sõbralikul wiisil toimetada, ei saanud nemad ometegi hooste- jaotamisega lorda; sest siin oli isa iseäranis kirja pannud, et tema kõige wanem poeg poole osa, teine poeg kolmas osa kõigest hoostest, ja wiimne kaks hoost pidi pärima; — aga hobusid oli ülepea seitseteist kümend tükki, kõik weel noored, tugewad ja rammusad.

See rehknung tegi waeste pärijatele õige suurt waewa ja ei tahtnud nende käes õigeks minna, et naad küll pead kaapisid ja kõrwa tagant tarkust otsisid, või ka mõnena-
brimehe nõuupidamise tarwis abiis hüüdsid.

Kui nüüd kohtufirjutaja oma wäati kimp-
liga nende perest mõõda tulema jõudis ja neid noori mehi seal nii nukra näuga oma hooste hulgas hoowi peal mõtetes leidis, jäi tema seisma, teretas neid lahkest ja hakkas niisamuti teekäijawiisi natuke juttu ajama. Kui ta nende lugust kuulda sai, kiitis ta neid wäga selle mõnusa wiisi poolest, kuidas nemad ilma kisata ja kārata oma pärisosaga walmis saanud, ja noomis neid, kaa edespidi niisamu armastuses ühe-
teisega elada, „sest, armsad sõbrad,“ ütles ta „rahu toob rikkust, wiha wiib wiletsusse.“

Wennad jäid nüüd julgemaiks ja küsisid, mis küll auus kohtusaks peaks selle ette wõtma, kui tema neile kohe siin samal paigul selle hobuse-jagamise aitaiks selgeks teha.

„Uih! heldekused, ei mina taha oma